

РЕШЕНИЕ

№ 1441

гр. София, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Михаил Малчев

при участието на секретаря Пролетка Ас. Давидова
като разгледа докладваното от Елизабет Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20231000502655 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл.273 от ГПК.

С решение от 25.07.2023г по гр.д. № 5405/2022г СГС, ГО, I-26 състав е осъдил ЗАД Алианц България да заплати на А. А. Д. сумата от 40 835.04лв- обезщетение по договор за имуществена застраховка Каско, на осн. чл.405, ал.1 от КЗ за л.а. Сузуки с ДК № ***** за настъпило на 12.03.2022г застрахователно събитие – ПТП, ведно с обезщетението за забава , като е отхвърлил предявените искове до пълния им претендиран размер от 47 066.67лв и за заплащане на мораторна лихва, поради неоснователност. Съдът е приел, че не е налице съпричиняване на увреждането от страна на ищеца.С решението си съдът е възложил разноските по делото съобразно зхода от спора и доказаните разноски от страните.

Решението на СГС е влязло в сила, като необжалвано, в отхвърлителната си част.

Решението на СГС се обжалва с въззивна жалба от ответника- застраховател ЗАД Алианц България в осъдителната част с оплакване за незаконосъобразност. Въззивникът поддържа, че неправилно СГС е приел, че по делото не се установява изключен риск и съпричиняване. Поддържа, че неправилно СГС е обсъждал съдебна практика, неотнoсима към спора. Сочи, че по ОУ изключен риск се явява управлението

на МПС след консумация на алкохол, без посочени лимити, а СГС е обсъждал хипотеза при договорени такива. Поддържа още, че поведението на водача на МПС не е било съобразено с пътните условия. Поддържа, че поведението на водача на МПС може да се квалифицира като груба небрежност и завишаващо риска от ПТП. Моли първоинстанционното решение да бъде отменено и предявеният иск да бъде отхвърлен в обжалваната част. Претендира разноските, направени по делото.

Ищецът А. Д., представляван от адв. С., е депозирал писмен отговор на въззивната жалба на застрахователя, с който оспорва жалбата като неоснователна.

В о.с.з. страните се представляват.

Въззивникът ЗАД Алианс България, представлявано от адв. Б., поддържа въззивната жалба. Моли решението на СГС да бъде отменено в обжалваната част по съображения изложени в жалбата. Претендира разноски по делото съобразно списък по чл.80 от ГПК, който представя.

Въззивникът депозира писмена защита по делото, в която развива съображения за това, че между страните е налице писмено споразумение, което има силата на закон за тях, което изключва отговорността на застрахователя да заплати обезщетение, ако МПС е управлявано след употреба на алкохол. Поддържа, че настъпилото вредоносно събитие е изключен риск. Поддържа, че съгласно чл. 9 от ЗЗД страните могат да постигнат съгласие кои рискове се покриват от застрахователния договор. При договорените изключени рискове според застрахователя не намира приложение чл.211 от КЗ/отм/, съответно сега чл.408 от КЗ. Поддържа, според изслушаната СМЕ концентрацията на алкохол в кръвта на водача на МПС предната вечер е била около 2%, че няма данни кога е настъпило ПТП, че дори и при субклинично опИ.е има отклонения във фината координация. Моли решението на СГС да бъде отменено в обжалваната част.

Въззиваемата страна А. Д. се представлява от адв. С., която оспорва въззивната жалба и моли решението на СГС да бъде потвърдено. Претендира разноски по делото, съобразно списък по чл.80 от ГПК, който представя. Прави възражение за прекомерност на разноските, претендирани от насрещната страна.

Въззиваемият представя писмени бележки по делото, с които моли решението на СГС да бъде потвърдено в обжалваната част. Въззиваемият сочи, че е безспорно между страните, че е собственик на процесния автомобил Сузуки, че между страните е бил сключен договор за застраховка „Моята кола”, застрахователен пакет Макс за периода от 16.1.2021г до 16.12.2022г, че в срока на действие на договора е претърпял ПТП и че е отчетена концентрация алкохол в кръвта му от 0.47 промила. Въззиваемият развива съображения, че не се установява по делото да е имал поведение като водач в нарушение на ЗДвП. Оспорва да се установява по делото и изключен риск, поради липса на предпоставките на чл.408 от КЗ.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са задължителните указания на ВКС по приложението на закона дадени с ТР №1/2013г по т.д. №1/2013г на ОСГТК – т.1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Същото е правилно и не страда от пороците, посочени във въззивната жалба.

По делото се установява от фактическа и правна страна следното :

Предявен е иск за заплащане на застрахователно обезщетение въз основа на договор за имуществена застраховка „Моята кола“ след претърпян застрахователен риск- ПТП.

В депозираният отговор ответникът – застраховател оспорва иска като сочи, че оспорва механизма на ПТП, че е налице изключен риск на осн. т.2.2.1 от Общите условия към сключената застраховка, обективирани в Наръчник за ползите за застраховка моята кола, в който на стр. 31/32 е посочено, че застраховка Каско не покрива вреди на МПС, причинени при груба небрежност. Поддържа, че застрахователят не покрива вреди причинени след употреба на алкохол. Оспорва причинно-следствената връзка между вредите и ПТП. Възражава, че е налице незипълнение на задължение, установено от договора между страните, което е значително с оглед интереса на застрахователя- чл. 395 от КЗ. Прави възражение за съпричиняване на вредата, поради това, че ищецът е управлявал своето МПС с превишена и несъобразена скорост. Пред настоящата инстанция въззивникът поддържа част от така изложените възражения, а именно за наличие на изключен риск, груба небрежност и съпричиняване.

Фактическата обстановка по делото е пълно и точно установена от първоинстанционния съд, против нея няма развити въззивни оплаквания, поради което въззивният състав препраща към тази част на мотивите на СГС като мотивировка на собствения си акт, на осн. чл.272 от ГПК.

Безспорно е по делото, видно от развитите въззивни оплаквания във въззивната

жалба от застрахователя, че ищецът е собственик на лек автомобил Сузуки Витара с ДК № *****, че между страните е бил сключен договор за застраховка „Моята кола“, застрахователен пакет „Макс“ с период на застрахователно покритие от 16.1.2021г до 16.12.2022г, че в срока на действие на застрахователния договор- на 12.03.2022г ищецът е претърпял ПТП и че е отчетена концентрация на алкохол в кръвта му от 0.47 промила. Няма спор и по отношение на факта, че застрахователят не е заплатил застрахователно обезщетение.

По делото са представени застрахователна полица за застраховка „Моята кола“- пакет Макс, подписана от страните, видно от която в пакет Макс се включва застраховка Каско на автомобила с покрит застрахователен риск- вреди от ПТП. В раздел VI от полицата е посочено, че неразделна част от договора са Наръчник за ползите за застраховка „Моята кола“.

Няма спор, че ищецът е заплатил дължимата се застрахователна премия.

От представения Наръчник, в раздел Общи изключения, се установява, че по Каско не се покриват вреди на МПС причинени от или при груба небрежност, не се покриват вреди от ПТП, когато са причинени от водач, който е употребил алкохол.

Видно от писмо от НИМХ на 12.03.2022г, около 6 – 7 ч. в района на гр.Сеново и гр.Глоджево, обл.Русе, е валил сняг. Височината на снежната покривка е била 2-3см, земната повърхност е била замръзнала, като в бележка под линия е посочено, че под земна повърхност се има предвид затревена площ на открито при естествени условия без човешка намеса. Температурата на въздуха е била минус 7 градуса.

Видно от писмо на АПИ на 12.03.2022г не е извършвана обработка на пътя в участъка с.Просторно до границата с ОПУ Русе. Температурата е била в диапазона от минус 6 градуса до плюс 2 градуса, настилките са сухи и без валежи. На 11.03.2022г. е била извършена обработка против хлъзгавост и залежаване.

По делото е представена още, ведно с писмо от АПИ, схема със ситуация на вертикална сигнализация на процесния пътен участък, в което писмо е посочено, че скоростта на движение на ППС на мястото се определя съгласно чл.21 ал.1 от ЗДвП, според категорията ППС.

В о.с.з. на 01.11.2022г са изслушани свидетелите С. Д. и С. Ч..

Свидетелката Д.а, съпруга на ищеца установява, че е пътувала заедно със съпруга си в автомобила. Установява, че предната вечер семейството им е имало гости, съпругът ѝ изпил една малка ракия, а по-късно и две бири. Легнали си към 22.30ч. Сутринта на 12.03.2022г. станали рано, тръгнали за Варна. Установява, че съпругът ѝ е бил в нормална кондиция. Навън било студено, валило сняг. Установява, че съпругът ѝ карал бавно, предпазливо. Според свидетелката след като минали през гр. Сеново, в близост до прелеза преди с.Просторно участъкът станал заледен, колата се хлъзнала,

изнесла се в дясно, полетели и се ударили в един паметник с надгробна плоча и впоследствие в едно дърво. Мястото било на завой, без обозначение. Било заледено, непочистено, валяло сняг, нямало мантинела, маркировка, нямало пътен знак за концентрация на ПТП. Според свидетелката пътят бил заледен, но не бил обезопасен, тъй като нямало нахвърлен пясък. Като излязла от колата свидетелката се подхлъзнала.

Свидетелят Ч. установява, че е пътувал същата сутрин от гр. Варна към гр. Глоджево и след прелеза на с. Просторно, видял кола в канавката. Установява, че е било към 8 – 8.30ч. сутринта, валял сняг, примесен с дъжд, имало лед по пътя.

Свидетелят установява, че собствената му кола усещал нестабилна, усещал, че има лед. Установява, че в района на гр. Разград и на гр. Кубрат пътят бил почистен, но след с. Просторно пътят не бил почистен, имало лед и колата му не била стабилна. Установява, че участъкът бил на завой, но нямало знак за завой. Според свидетелят този пътен участък бил лош, нямало знаци, нямало мантинела, и имало и други пътни инциденти.

В о.с.з. на 02.05.2023г е изслушана САТЕ, изготвена от в.л. инж. Т., който дава заключение, че цената на материалите и труда, необходими за отстраняване на повредите по лекия автомобил, към датата на застрахователното събитие при ремонт с нови части без начислен ДДС е 33 589.77лв или 40 302.92лв с ДДС. Действителната стойност на автомобила към тази дата е 54 446.72лв, 70% от действителната стойност на автомобил са 38 112.70лв. Според вещото лице стойността на разхода, необходим за отремонтиране на автомобила е по-голям от 70% от действителната му стойност, поради което следва да се приеме, че е налице тотална щета на процесния автомобил. Стойността на запазените части на автомобила е 13 611,68лв. Според вещото лице ПТП

е настъпило в участък на началото на ляв завой за посоката на движение на автомобила. Лекият автомобил се е движил със скорост около 41 км/ч. Платното за движение е било заледено, непочистено и необработено с препарати против заледряване, при което сцеплението между гумите и пътното покритие е било силно намалено. Според вещото лице водачът на автомобила се е движел със скорост по-висока от критичната скорост на движение за преминаване по левия завой при тези условия. Вещото лице сочи, че при навлизане в левия завой е възникнала центробежна инерционна сила, която е била по-голяма от силата на сцепление между гумите и пътното покритие, което е довело до отклоняване на автомобила в дясно и напускането му от платното за движение. Според вещото лице водачът на процесния л.а. Сузуки, движещ се със скорост 41 км/ч не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на ПТП с аварийно спиране. Той е щял да има възможност да предотврати настъпването на ПТП, ако се е движил със скорост 31 км/ч или по-ниска, при която може да премине по предстоящия му завой наляво. Максимално разрешената скорост за района на настъпилото ПТП е 90 км/ч, въведена в ЗДвП при движение на МПС извън населено място.

В о.с.з. вещото лице сочи, че от представената от АПИ схема не се установява в посоката на движение на автомобила да е имало поставен знак ограничаващ скоростта на движение. Според вещото лице от техническа гледна точка процесното ПТП е настъпило вследствие на загуба на устойчивост или плъзгане на автомобила от ниско сцепление на гумите с пътя. Според вещото лице по този участък е било възможно да се мине, но водачът е следвало да знае, че пътят е заледен и съответно да намали много повече и по-рано скоростта, отколкото обикновено.

В о.с.з. на 23.11.2023г е изслушана СМЕ, изготвена от в.л. д-р М., който дава заключение, че стойност от 0.47 промила алкохол в кръвта отговаря на субклинична степен на опИ.е и е близка до лека степен на алкохолно опИ.е. При това опИ.е лицето видимо изглежда неповлияно, но прецизни тестове дават отклонения във фината координация и възприятията. Вещото лице сочи още, че ефектите на алкохола зависят и от индивидуалната поносимост, че прие дена и съща маневра, водачът неупотребил алкохол най-вероятно е по-съсредоточен.

В о.с.з. вещото лице допълва концентрацията на алкохол в кръвта от 0.47 промила не оказва сериозно влияние на лицето, че предната вечер концентрацията на алкохол в кръвта на ищеца е била около 2.00 промила и че наличието на махмурлук не може да се каже, че би довело до подценяване на ситуацията от стрпана на ищеца, като водач на МПС.

Съгласно разпоредбата на чл. 405, ал. 1 от КЗ при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок. За уважаване на така предявен иск е необходимо да се установи при условията на пълно, главно доказване наличието на валиден договор за имуществена застраховка, сключен между застрахователя и увреденото лице, с предмет процесното имущество, настъпването в периода на осигуреното застрахователно покритие на събитие, попадащо в обхвата на покрития от застрахователя риск, наличието на щети по застрахованото имущество, настъпили в резултат на застрахователното събитие и изправност на застрахованото лице по отношение на задълженията му за заплащане на застрахователна премия, както и уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие в срок и представяне на необходимите за установяването му документи.

Така изискуемите предпоставки по чл.405 от КЗ, пораждащи правото на иск на ищеца по делото са доказани. Установено е по делото, че страните са били обвързани от застрахователно правоотношение, породено от сключен договор за застраховка на процесния автомобил "Моята кола", включващ и застраховка Каско с покрит риск ПТП, договорът е породил действие, застрахованото имущество е пострадало в периода на действие на застрахователното покритие.

При така установеното ответникът- застраховател поддържа възражение за липса

на негово договорно задължение за заплащане на обезщетение и за съществуване на негово право да откаже плащане на застрахователно обезщетение.

Така направените от ответника възражения са неоснователни.

Неоснователни са твърденията на ищеца за това, че не дължи плащане на застрахователно обезщетение поради действия и бездействия на застрахованото лице, които действия и бездействия в ОУ на договора за застраховка Каско представляват основание за освобождаване на застрахователя от отговорност.

От възраженията поддържани от въззивника-застраховател се установява, че той поддържа съществуването на своето право да откаже изплащане на застрахователно обезщетение поради това, че ищецът е управлявал процесното МПС след употреба на алкохол и при проявление на груба небрежност. В случая, застрахователят се позовава на клаузата на т.2.2.1 от ОУ, при които е сключен застрахователния договор, като сочи, че управлението на МПС при груба небрежност и след употреба на алкохол, независимо от констатираната концентрация на алкохол в кръвта е изключен риск, такъв, който изначално застрахователят не е приел да покрива.

Въззивникът прави разграничение на случаите, когато отказът за плащане е предпоставен от реализиран покрит риск и от неизпълнение от страна на застрахования на произтичащи за него от договора или закона задължения, което в тази хипотеза съставлява своеобразна санкция за неизпълнението и хипотезата на изключен риск, при която изначално не се дължи застрахователно обезщетение, тъй като събитието, макар и настъпило, не е покрито по риска на дадената полица.

При разглеждане на сходен казус ВКС се е произнесъл с решение № 50129/2023г по т.д.№ 1553/2022г като е приел, че при настъпване на застрахователното събитие, обусловило покрития със застраховката застрахователен риск, за да бъде изключена отговорността на застрахователя за заплащане на застрахователното обезщетение е необходимо или реализирането на предвидено конкретно изключение от застрахователно покритие, касаещо конкретния застрахователен риск или наличието на някое от основанията по чл. 408, ал. 1 КЗ.

В случая не се реализира конкретно изключение, касаещо застрахователния риск ПТП, тъй като договорката на чл.2.2.1 касае общи изключения по застраховката „Моята кола”, предвидени в Общите условия към договора за застраховка.

Не се установяват и предпоставките на чл.408 от КЗ за освобождаване на застрахователя от имуществена отговорност. Тълкуването на разпоредбата на чл.408 от КЗ налага извод, че не всяко неизпълнение на договорно задължение води до изключване отговорността на застрахователя. Необходимо е да не е изпълнено задължение, което е предвидено в закона или договора и което е значително с оглед интереса на застрахователя. Приема се, че е значително с оглед интереса на застрахователя онова бездействие на застрахования по отношение на задължения,

установени в закона или поставени в негова тежест с конкретни клаузи в договора, когато неизпълнението му е виновно и се намира в пряка причинна връзка било със съществено увеличаване на риска от настъпване на застрахователното събитие или директно е довело до реализиране на последното. В случаите, когато обосновано може да се приеме, че при изпълнение на задълженията на застрахования застрахователното събитие не би настъпило, констатираното в действителност тяхно неизпълнение следва да се преценява като "значително с оглед интереса на застрахователя". В този смисъл е тълкуването на закона в решения № 2/2013г по т.д. № 1031/2011г на ИТО и №102/2012г по т.д. 615/2011г на ВКС, ИТО, решение № 144/2021г по т.д. № 2365/2019г на II ТО на ВКС и др.

По делото видно от приетата от настоящата инстанция СМЕ не може да се приеме извод за наличие на пряка причинна връзка между неизпълнението на договорните задължения- управлението на МПС след употреба на алкохол и настъпилото ПТП. От изслушаното неоспорено заключение на вещото лице, изготвило СМЕ, се установява, че алкохолна концентрация в кръвта от 0.47промила не дава отражение на способностите да се шофира разумно и адекватно. Релевантно за спора е количеството на алкохол в кръвта към момента на ПТП, тъй като към този момент следва да се прецени дали водачът на МПС е бил алкохолно повлиян и дали е налице причинна връзка между алкохолното му повлияване, реакциите му като водач на автомобил и настъпилото ПТП. Без значение за ПТП е в друг предходен момент какъв процент е било алкохолното повлияване на индивида. Без значение е и обстоятелството, че в изследователска среда и с точна апаратура може да се констатира наличие на повлияване на индивид от алкохол и при минимална концентрация. Както сочи вещото лице, релевантни за реакциите на водача на МПС са общоприетите стойности, а не медицинските лабораторни изследвания на реакциите на индивида под алкохолно повлияване.

От изслушаните две експертизи по делото се установява безпротиворечиво, че процесното ПТП е настъпило по причина заледен и несигнализиран път, независимо от концентрацията на алкохол в кръвта на водача на МПС Сузуки Витара. Липсват доказателства, събрани по делото, че водачът на МПС е бил с неправилна-нетрезва-преценка на ситуацията, че е реагирал забавено или неадекватно. В този смисъл са както показанията на свид. Д.а, която установява, че преди да тръгне на път съпругът ѝ е бил отпочинал, адекватен, в нормална кондиция, така и заключенията на СМЕ, която сочи, че количеството на алкохол в кръвта на ищеца не е повлияло на неговите умения като водач на МПС. От съвкупната преценка на събраните доказателства се установява, че липсва причинна връзка между обстоятелството, че ищецът е управлявал МПС след употреба на алкохол, като форма на неизпълнение на застрахователния договор, и настъпилото ПТП, чиито вреди са процесни за обезщетяване.

С оглед изложеното съдебният състав приема, че не се установяват по делото нито изключен риск, нито основания по чл. 408 от КЗ за освобождаване на ответника от задължението му да заплати обезщетение за застрахователното събитие, което е настъпило – ПТП и увредило застрахованото имущество.

Не се установява и груба небрежност в поведението на ищеца, такава каквато би освободила ответника от задължение за заплащане на застрахователно обезщетение.

Както беше посочено по-горе уговорката за недължимост на застрахователно обезщетение поради проявена груба небрежност не е такава, която да прави настъпилото ПТП изключен риск.

По същество грубата небрежност представлява неполагане на минимално дължимата се грижа за предпазване на застрахованото имущество. Съгласно трайната практика на ВКС/ решение № 348/2011г по гр.д. № 387/2010г на IV ГО, решение № 184/2016г по т.д. № 3092/2014г на ИТО/ наличието на груба небрежност представлява извод, които се прави въз основа на установените факти във всеки конкретен случай. Практиката приема, че груба небрежност, подобно на небрежността, в гражданското право представлява неполагане на дължимата грижа, такава каквато би положил добрия стопанин, но квалифицирането на небрежността като груба се дължи на неполагането на грижата, която и най-небрежния човек, занимаващ се със съответната дейност, би положил. Грубата небрежност представлява неполагане на значително по-занижена степен на загриженост към извършваната дейност.

По делото не се установява водачът на л.а. Сузуки Витара да е имал поведение като водач на МПС, което да може да се квалифицира като груба небрежност при настъпването на процесното ПТП. Същият се е движил със скорост в рамките на законоустановената, не е правил рисковани маневри по пътя и ПТП е настъпило поради несигнализираното наличие на заледени участъци по пътното платно, както се установява от изслушанвата САТЕ.

Не се установява и наличие на съпричиняване на вредите на л.а. Сузуки от действия или бездействия на водача на автомобила.

Съгласно разясненията, дадени от ВКС с ТР № 1/2014г по т.д. № 1/2014г на ОСТК, за да се приеме съпричиняване следва да се установи наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен.

По делото не се установява наличие на противоправно поведение на ищеца в причинна връзка с увреждането на неговия автомобил. Както беше посочено и по-горе ищецът е управлявал МПС със скорост, съобразена с разрешената. Управлявал е със

скорост от около 40км/ч при разрешени по закон 90км/ч. Действително експертът изготвил САТЕ дава заключение, че при управление на МПС със скорост от 30км/ч ПТП би могло да бъде избегнато и ПТП е настъпило поради наличие на заледен път, за които водачът късно е разбрал- при навлизането в завой с посочената скорост. Поведението на водачът на МПС би могло да се възприеме за противоправно , ако се установи да е имало предупреждение за заледен пътен участък или ограничение на скоростта за движение преди заледряването и завоя, на който ПТП е настъпило. Данни за такава сигнализация по делото не се събраха. Водачът на МПС е управлявал със скорост съобразена с пътните условия, много по-ниска от разрешената по закон и без да предупреден за непочистения от лед пътен участък. Ищецът не е предприемал маневри на пътното платно. Поведението на ищеца като водач на МПС не е в нарушение на някоя разпоредба на ЗДвП и не е противоправно. Поради липса на противоправност в действията на ищеца като водач на МПС съдът приема, че липсва елемент от състава на съпричиняването, което прави възражението на застрахователя- неоснователно.

С оглед изложеното съдебният състав приема, че по делото се установяват предпоставките за ангажиране на договорната отговорност на застрахователя и не се установяват основания за неговото освобождаване от задължение да заплати застрахователно обезщетение.

Съгласно чл. 405 вр. чл.386 от КЗ при настъпване на застрахователно събитие застрахователят дължи заплащане на обезщетение в размер на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, но в рамките на застрахователната сума. По отношение на размера на определеното от СГС застрахователно обезщетение няма развити въззивни оплаквания и съдът не дължи служебно проверка на решението в тази част.

Върху главницата, представляваща застрахователно обезщетение се дължи обезщетение за забава за периода , възприет от СГС, като против първоинстанционното решението в тази част няма въззивни оплаквания.

Изводите на двете съдебни инстанции съвпадат. Решението на СГС, I-26 състав в обжалваната част следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По отношение на разноските:

При този изход от спора право на разноски пред настоящата инстанция има въззиваемата страна. Въззиваемият претендира разноски и доказва направени такива в размер на 2160лв- заплатено по банков път адвокатско възнаграждение. С оглед изхода от спора сумата следва да бъде възложена върху застрахователя.

Предвид изложените съображения, състав на Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4179/25.07.2023г, постановено по гр.д. № 5405/2022г по описа на Софийски градски съд, ГО, I -26 състав, в обжалваната част.

ОСЪЖДА ЗАД Алианц България с ЕИК 040638060 да заплати на А. А. Д. с ЕГН ***** сумата от 2160лв- разноски , направени пред въззивната инстанция, на осн. чл. 81 вр. чл.78,ал.1 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280,ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____